

Lee Trevino speelt Golf zoals hij leeft; haastig en vrolijk

Maar wel héél goed!

In de eerste ronde van het Britse Open 1971 vormde Lee Trevino een paar met de Engelse amateur Bonallack. Toen de laatste een zeer hoge drive sloeg, keek Trevino naar de hemel en riep: „Don't catch that ball, Lord, there's a two-stroke penalty.”

Het was een typerende opmerking van de man die afgelopen zomer binnen de tijd van een maand open kampioen werd van achtereenvolgens Amerika, Canada en Groot-Brittannië. In de sportwereld heeft deze Trevino in 1971 op twee fronten wereldbekendheid verworven. In eerste instantie op grond van zijn successen in golf en ten tweede vanwege zijn swingende persoonlijkheid. Het ene houdt natuurlijk het andere in. Hij is vanwege zijn afwijkend gedrag een merkwaardige verschijning op de golfbanen. Het doet er niet toe op welk soort baan hij speelt, of de baan nat of droog is, of de greens snel of langzaam zijn, of in welk land hij speelt, hij wint geld en dat bewijst dat hij als profgolfer uit het goede hout is gesneden. Zijn swing is nogal flat en erg kort en de clubface houdt hij altijd dicht. Daartegenover staat dat hij zijn handen prachtig gebruikt en dat zijn follow-through eveneens perfect is. Hij is een extrovert man op de baan, maar tevens een briljante, agressieve golfer en werkt keihard voor een goed resultaat, al zal de manier waarop dat niet altijd suggereren.

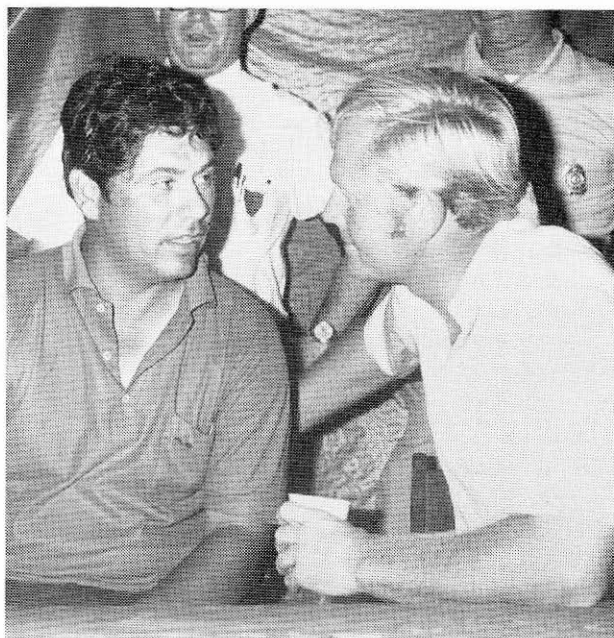
Opvolger van Palmer

Sinds het begin van het Arnold Palmer tijdperk in de jaren vijftig is er niet één speler in geslaagd een eigen gallery voor zich te winnen of constant drama en emotie in de golfsport te brengen. Jack Nicklaus, de opvolger van Palmer als absolute topspeler, is waarschijnlijk de beste golfer aller tijden en hij is ook een intelligente en aardige man. Maar om de één of andere reden is Nicklaus' methodische stijl nooit bij de massa aangeslagen. Nicklaus was te bescheiden om zelf een gallery te creëren of om een bijnaam voor zichzelf te bedenken. Tony Lema, ook een „mister personality”, had het in zich,

maar hij kwam in 1966 om het leven bij een vliegtuigongeluk. Trevino bedacht wel stunts om het publiek op z'n hand te krijgen. Op een gegeven moment wendde hij zich tot zijn fans en zei: „Arnie's got his army, but I've got mine- and you're called Lee's fleas.”

Het is Trevino geweest die de rol van entertainer/golfer heeft overgenomen. Of beter gezegd: hij deelt die rol met Palmer, want Palmer's populariteit is nog steeds niet tanende. Tijdens wedstrijden kletst Trevino continu met het publiek, buldert hardop van de lach en wordt soms heel boos op zichzelf. Hij heeft een image opgebouwd dat zeker zo aantrekkelijk is als dat van Palmer. Trevino: „I used

Het heeft er iets van of Lee Trevino en Jack Nicklaus de „Cassius Clay-hypnose” op elkaar aan het proberen zijn. In feite ging het er om wie wat zou zeggen op de vragen van de pers na de tie in het Amerikaanse Open '71 op de Merion GC.

to hear a cheer go up from the crowd around Palmer, and I never knew whether he'd made a birdie or just hitched up his pants." Thans krijgt Trevino dezelfde aandacht en dat komt dan door de combinatie van grappen grollen — zichzelf verkopen — en zeer goed, spectaculair golf.

Gevoel voor humor

Trevino's humor ligt vooral op het vlak van de practical joke en de losse opmerkingen, de zg. Trevinoisms. Een voorbeeld: Tijdens het laatste Amerikaanse Open moest Lee een play-off aangaan met Nicklaus. Enkele momenten vóór de tee-off wierp Lee een speelgoedslang voor de voeten van z'n tegenstander. Algemene hilariteit natuurlijk en Trevino won met 68 tegen 71. Enkele uitspraken: „Er zijn slechts twee dingen die je met je hoofd naar beneden moet doen, golf en bidden". En over zijn caddie: „Willie en ik hebben twee dingen gemeen: we kunnen niet lezen maar hebben allebei veel geld." Vreemd is ook de pleister die hij altijd op zijn rechter onderarm heeft zitten. Daaronder is de naam Ann getatoëerd, een vroegere vriendin aan wie hij niet meer wil worden herinnerd. Lee Trevino is zijn eigen manager in Amerika. Don Whittington is vice-president van de Trevino Enterprises en behandelt de contracten. Lee heeft in Engeland wél een manager, te weten Derec Pillage. Pillage over Trevino: „Ik heb nog nooit iemand gezien die zó positief denkt. Hij gelooft werkelijk dat elke putt in de hole gaat. Hij is er van overtuigd dat hij zal winnen en met zo'n sterk vertrouwen is hij al ver voor op de concurrentie. Vorig jaar zei hij dat hij één van de grote kampioenschappen zou winnen en hij won er twee. Zonder geluk, zonder toeval, want Trevino werkt kei- en keihard voor zijn vak en het succes komt hem daarom ook wel toe". Pillage is van plan een film over het leven van Trevino te maken met Lee zelf in de hoofdrol. Het belooft een mooi verhaal te worden, vooral de periode over z'n jeugd. Een extra dosis drama hoeft er niet bij te worden geschreven want dat is er al volop. Trevino's leven is een exact voorbeeld van een success-story.

Wilskracht en mentaliteit

Goede eigenschappen waardoor Trevino uitblinkt in zijn sport zijn zijn vastbeslotenheid en een rotsvast geloof in eigen kunnen. Ter illustratie: Lee stevende in een belangrijk toernooi recht op een ronde van 80 aan en was hard op weg om de kwalificatie te missen. Hij zegt tegen zijn caddie: "Well, now we need four or five birdies on a row. But we've

Hotel Corbin

„Zomerlust"

ZOUTELANDE

Tel. (01186) 261

Gelegen aan de voet van het duin in rustige en vrije omgeving. Direct bij Zuiderstrand.

Met alle comfort bij een rustig weekend of langer verblijf.

Eigen tennisbanen en parkeerplaats bij het hotel

Half-pension vanaf f 33,75 per persoon per dag.

Geopend vanaf half mei tot ± half september.

done it before, so we do it again." En daar ging Lee. Hij maakte drie birdies en een eagle.

Trevino behoort dus ook bij het kleine keurgroepje van golfers die onder hoge druk steeds beter gaan spelen. Tijdens het Britse Open ging hij met één slag voorsprong op Liang Huan Lu en Jacklin de laatste ronde in. Trevino nam op de eerste zes holes zes putts en was toen vier onder par. "From all over the places" gingen ze er in. Op de achtste hole wéér een van negen meter. Lee's commentaar: "When you're hot, you're hot. When you're not, you're not". Daarna maakte Lee allemaal pars, behalve op de 17e, waar hij een zeven scoorde. Mister Lu was daardoor tot op één slag ingelopen. Lu sloeg op de laatste hole een vrouw uit het publiek aan maar de bal kaatste terug op de fairway en Lu maakte zijn birdie. Trevino moest toen wel een birdie maken om nog te winnen. Hij deed dat, greep z'n derde titel binnen een maand en bewees overduidelijk een killer te kunnen zijn.

Armzalige jeugd

Lee Buck Trevino is 32 jaar geleden geboren, pal achter het kerkhof van Dallas waar z'n grootvader doodgraver was en voor de familie zorgde dat er geld in het laadje kwam. Bijna zijn gehele salaris ging echter op aan drank. Lee is dan ook in grote armoede en eenzaamheid opgegroeid. Hij wist en weet nog niet wie zijn vader is. Het enige dat vaststaat is dat het een Mexicaan is. Op 13-jarige leeftijd verliet Lee de school. Hij werd caddie en deed wat greenkeeperswerk op een naburige golfclub. Drie jaar later had hij daar genoeg van en liet zich inschrijven bij de Marine. In zijn tweede dienstjaar werd hij gekozen in het golfteam en ook later in zijn diensttijd had hij volop gelegenheid z'n spel te ontwikkelen.

Lee zelf over die tijd: "Maybe it was the best time of my life, I think I learned my sense of humour in the Marines, laughing and raising hell. And, of course, there was golf. If I hadn't joined, I know I'd be in prison today".

Hij zwaaide af toen hij 21 jaar was en besloot gebruik te gaan maken van z'n aanleg voor golf. Hij ging terug naar Dallas en kreeg een baan als

TE KOOP

wegens gezondheidsredenen

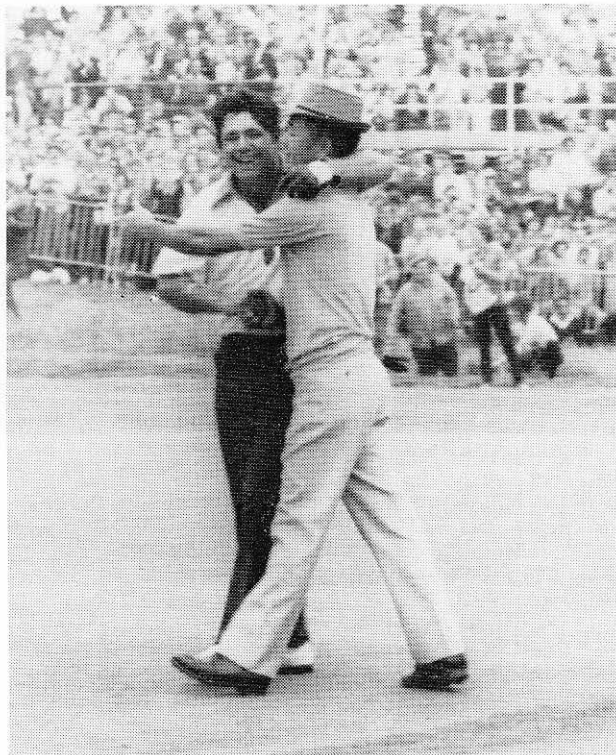
een complete set linkse golf clubs

in prima staat.

Te bevragen bij de caddiemaster
Haagsche Golf- en Countryclub,
telefoon 01751 - 98 00.

professional op een pitch-and-putt course. Nog steeds zag hij eruit en gedroeg hij zich als een schoffie, maar intussen begon hij steeds beter te spelen en won hij alle weddenschappen. Gedurende deze jaren ontwikkelde Trevino een golfstijl die nu niet bepaald het oog streelde maar wel uiterst effectief was. Hij bezit een uitgebreid slagenrepertoire, zodat hij zich gemakkelijk bij terreins- en weersomstandigheden kan aanpassen. Zo kan hij, om maar wat te noemen, een ijzer-9 slaan over een afstand van 90 yards waarbij de bal niet hoger dan twee meter van de grond komt. Zijn korte spel was lange tijd zijn

Lee Trevino en Lu Liang Huan in vriendschappelijke omhelzing op de 18e green van de Royal Birkdale na afloop van het Britse Open '71.

Voor het goede doel

Trevino is zeer begaan met het lot van ongelukkige mensen. Niet zelden geeft hij een gedeelte van zijn prijzengeld aan charitatieve instellingen.

Lee: "I don't want to take everything out of this game, I'd like to put something back." Toen hij de World Cup won in Singapore gaf hij zijn prijs van \$ 2000 aan een fonds voor caddies aldaar. In 1968 won hij het Hawaiian Open; \$ 10.000 van z'n prijs heeft hij toebedeeld aan het zoontje van een toen juist overleden vriend. Voor diens studie. En van de zwakste onderdeel, maar door veel oefening en onder andere chippen vanaf een houten vloer in een schoen op een plank, wist hij dit afdoende bij te spijkeren.

De weg naar succes

Lee werd te goed voor het plaatselijke clubje en kreeg een aanbieding van een club met aanzien in El Paso. Vijf jaar geleden, in 1967 was het Claudia, de vrouw van Trevino, die hem over de drempel zette naar nationale glorie. Ze moest 20 dollar lenen om hem te kunnen inschrijven voor de kwalificatieronden van het Amerikaanse Open in Odessa.

Lee won daar met acht slagen voorsprong en eindigde in het eigenlijke Open op de vijfde plaats en verdiende het voor hem ongekende bedrag van 6000 dollar. Al dat geld stuurde hij naar huis, naar Claudia en hijzelf bleef deelnemen aan de tournooien. Het jaar daarop (1968) won hij het Amerikaanse Open in Oak Hills en vanaf dat moment stond Lee niets meer in de weg. Alle mensen die toen dachten dat ze verstand hebben van golf, zagen in hem niet meer dan een ééndagsvlieg. "The Mex" zelf wist wel beter. In 1968 verdiende hij \$ 132.000, in 1969 weer meer dan \$ 100.000, in 1970 werd hij top-moneywinner met \$ 157.000 en afgelopen jaar won hij zeven grote toernooien, waarvan drie open kampioenschappen. Reden waarom hij in Amerika niet alleen werd uitgeroepen tot golfer van het jaar maar tevens tot sportman van het jaar.

Trevino lijkt uiterlijk niet veel op een Amerikaanse profgolfer. Hij is een kleine, vrij dikke man die je eerder tussen de gallery zou verwachten. Trevino zelf is van mening dat hij in de wedstrijden de gallery vertegenwoordigt: "I've got a lot of people rooting for me, because there's moor poor people than rich people. I represent the guy who goes to the driving-range, the municipal player, the truck driver, the union man, the guy who grinds it out. To them, I am someone who worked hard, kept at it and made it. Sure, I got out of my way to talk to them. They're my people."

£ 5.500 die hij in het Britse Open won, schonk hij £ 2000 aan een weeshuis.

Trevino houdt veel van uitgaan. Tijdens een toernooi-vierdaagse is hij 's avonds meestal in een nachtclub of een casino te vinden. Hij drinkt een paar glazen bier of gokt wat en lacht veel. Dezelfde instelling houdt hij er op na op de golfbaan. Lee speelt zoals hij leeft, haastig en vrolijk, volgens hem de manier waarop golf moet worden benaderd.

Hij gunt zichzelf weinig vrije tijd. Als het even kan probeert hij aan alles mee te doen. Gaat hij in dit tempo door dan is hij volgens Nicklaus over enkele jaren opgebrand. Trevino: "I'm only playing tourgolf for five years. I have a lot of ground to make up. I'll play 'em all, whether it's the Canadian Bacon Open or the Screen Door Open. If the money's there, I'll play on a gravel road."

Hij wil rendement zien van het jarenlange intense oefenen: "A guy who has worked as hard as I have doesn't like losing. It took me five years to hit the ball the way Hogan did. I worked 11 hours a day

teaching at a driving-range, played a round then hit 800 balls a day. All that work cost me a wife and got me sore hands and a bad back."

Publiciteit

Het is de vraag of Lee Trevino alle publiciteit rondom zijn persoon gunstig kan verwerken. Na zijn victorie in het Britse Open j.l. juli heeft hij maar weinig gepresteerd. Goed, hij heeft een blindedarm-operatie ondergaan, waardoor hij een tijdlang uit de running is geweest, maar dat is niet de reden waarom hij niet meer tot opvallende resultaten is gekomen. In dit nieuwe jaar, waarin totnogtoe zeven PGA-toernooien zijn gespeeld, is hij éénmaal derde geworden maar in de overige wedstrijden is hij zwaar door de mand gevallen.

Echter, met z'n kwaliteiten als profgolfer, z'n inzet en z'n laconiek aandoende opvattingen, zullen de betere tijden voor Trevino spoedig weer aanbreken. Voor de golfwereid is het te hopen.

Rond de 19e hole in het buitenland

Artiesten als sponsors

In Amerika hebben weer enkele toernooien plaatsgevonden waarbij bekende artiesten als sponsor optreden en die natuurlijk wel zo publiciteitsbewust en ijdel zijn om hun naam aan die wedstrijd te geven. In Californië was Andy Williams de gastheer in het \$ 150.000 Andy Williams San Diego Open.

Paul Harney ging over vier ronden in het minst aantal slagen rond. Harney, die voor het laatst in 1965 een toernooi had gewonnen, werkte in de laatste negen holes een achterstand weg van vier slagen op Hale Irwin, wiens handen gaan trillen zodra hij in de gaten krijgt dat hij wel eens zou kunnen gaan winnen.

De uitslag (Pleasant Valley Country Club, San Diego, par 72): Paul Harney 68-71-66-70 = 275; Hale Irwin 69-68-67-72 = 276; Gardner Dickinson 70-70-69-68 = 277; Bruce Crampton 71-66-69-72 = 278; Miller Barber 74-69-69-67; George Knudson 70-74-67-68; Dave Eichelberger 74-69-67-69; Bert Yancey 73-68-68-70 allen 279; Homero Blancas 69-69-72-70 en Phil Rodgers 69-71-68-72 beiden 280.

Spannende play-off

Het daaropvolgende toernooi was het \$ 125.000 Dean Martin Tucson Open. Het werd een victorie voor Miller Barber die in een play-off met George Archer uiteindelijk op de derde extra hole een beslissende putt van zes meter maakte. Bijna was de play-off een drieбал geworden, maar Bobby Nichols verspeelde op de laatste hole twee slagen, nadat hij op de 16e al een putt van 70 cm had gemist. Nichols ging de laatste ronde in met 12 slagen onder par, Archer was 11 onder par en Barber was 8 onder par. Barber scoorde zes birdies in de eerste negen en ging in 31 uit. Een tussensprint die hem later de volle winst zou bezorgen.

Tony Jacklin won een Amerikaanse auto ter waarde van \$ 4.000. Op de 185 yards lange 17e hole had hij met een ijzer-5 de bal 27 cm van de pin geslagen en dat was het dichtst bij de hole van alle deelnemers.

De uitslag (par 72): Miller Barber 68-73-67-65 = 273 \$ 30.000; George Archer 65-71-69-68 = 273; Bobby Nichols 67-70-67-71 = 275; Dale Douglass 68-70-68-70; Bob Murphy 67-70-69-70 beiden 276; Marty Fleckman 70-69-70-69; Don Bies 73-66-70-69;